

možnost, aby své zákonné povinnosti mohly dostáti. Za takového vydatnější a trvalé opatření nelze však uznati, jestliže dočasný starosta nebo některý z členů obec. zastupitelstva náhodou jazyk československý i v písmě ovládá, — vždyť ti mohou při nejbližší příležitosti býti nahrazeni osobami jinými, u nichž tato možnost dána není, — a stejně nelze za dostatečné uznati doprošování se sousedního městského úřadu, jenž k takovému vypomáhání není po zákonu povinen.

Ježto tedy žádná z námitek stížnosti se nesetkala s úspěchem, slušelo ji zamítnouti.

Č. 12.556.

Policejní věci. — Řízení správní: * Ani na obnovení uhaslé již divadelní koncese není podle divadelního řádu z 25. listopadu 1850 č. 454 ř. z. právního nároku.

(Nález z 9. října 1936 č. 15.224/36.)

V ě c: Antonín F. v Praze proti rozh. min. vnitra z 9. května 1934 o divadelní koncesi.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Zem. úřad v Praze nevyhověl výměrem z 13. dubna 1934 st-lově žádosti za prodloužení platnosti divadelní koncese pro budovu »Areny« v Praze-Smíchově na další období, a to v podstatě proto, že tu není způsobilých místností k provozování divadelních představení.

Nař. rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání st-lovo proti uvedenému výměru zem. úřadu v Praze a k námitkám obsaženým v odvolání bylo žal. úřadem poznamenáno, že platnost dosavadní koncese st-lovy již uplynula a že týž na obnovení této koncese nemá podle platných norem právních nároků.

Stížnost podaná k tomuto soudu tvrdí, že předmětem rozhodnutí první stolice byly záležitosti dvě, t. j. otázka prodloužení platnosti divadelní koncese a pak otázka způsobilosti divadelní budovy, tedy jednak koncese osobní, jednak koncese reální, a že v tomto druhém směru odvolací stolice opominula rozhodnouti. V tom stížnost nemá pravdu. Podáním z 29. prosince 1933 žádal st-l o o b n o v u povolení k pořádání divadelních představení v »Areně«, tedy jen o obnovení koncese o s o b n í. Jedině této věci týkalo se také rozhodnutí první stolice, přesto že tato se dovolávala pro své zamítavé stanovisko závadného stavu divadelní budovy, neboť dotyčné vývody pokládá je toliko za důvody pro odepření obnovy osobní koncese, nikterak však za nějaký judikátní výrok o způsobilosti divadelní budovy, tedy za rozhodnutí o koncesi reální. Žal. úřad ostatně, potvrdiv odepření koncese vyslovené první stolicí, nezaložil své rozhodnutí na důvodech uvedených stolicí první, nýbrž vyslovil, že st-l nemá právního nároku, aby koncese byla mu obnovena, čemuž rozuměti je tak, že správní úřad rozhoduje o udě-

lení divadelní koncese podle volné své úvahy, nejso vázán nějakým nárokem strany, a že v daném případě se rozhodl koncesi neudělit.

Je proto výtká, že nebylo rozhodnuto o způsobnosti divadelních místností, bezdůvodná, a sluší pouze zkoumati, zda st-l skutečně nemá nároku na udělení divadelní koncese, jak vyslovil žal. úřad, neboť kdyby st-l nároku na udělení divadelní koncese neměl, nemohl by důvodně tvrditi, že odepřením koncese bylo zasaženo do jeho subjektivních práv, což je předpokladem pro poskytnutí soudní ochrany podle § 2 zákona o ss.

Uvedenou otázku řešil nss již v nálezu z 28. června 1920 č. 5990, Boh. A 482/20, v němž vyslovil a odůvodnil právní názor, že podle platného stavu zákonodárství není právního nároku na to, aby bylo uděleno povolení k provozování divadelních her. Trvá na tomto právním názoru i nyní, poukazuje nss podle § 44 jedn. řádu na podrobné odůvodnění v cit. nálezu. To platí i o obnovení divadelní koncese, neboť obnovení to je s hlediska právního jen nové udělení koncese, ježto povolení pořádati divadelní představení propůjčuje se vždy pouze na určitou dobu, po jejímž uplynutí nutno žádati o novou koncesi. Neměl-li však st-l právního nároku na kladné vyřízení své žádosti, nemohlo býti porušeno nijaké jeho subjektivní právo tím, že mu žádané obnovení platnosti divadelní koncese nebylo uděleno, a nelze proto nař. rozhodnutí jako nezákonné zrušiti.

Pokud stížnost vytýká jako vadu, že žal. úřad řádně neodůvodnil, proč obnovení koncese odepřel, sluší poznamenati, že úřad nebyl vzhledem k ustanovení §§ 70 odst. 2 a 82 správ. řízení zavázán toto odepření odůvodniti, když šlo, jak dovozeno, o věc volné úvahy úřadu.

Bezdůvodná je konečně i námitka, že úřad nevyřídil návrh obsažený v dodatku z 2. května 1934 k st-lovu odvolání, aby divadlo »Arena« bylo neprodleně otevřeno pro pořádání divadelních představení, neboť žal. úřad, odepřev udělit st-li novou koncesi v době, kdy dřívější koncese již uhasla, odepřel tím i povolit, aby divadlo »Arena« bylo ku pořádání divadelních představení otevřeno, čímž zmíněný návrh vyřídil.

Č. 12.557.

Zaměstnanci veřejní: Pro závěr úřadu, že úředníku nebránila nemoc v tom, aby vyhověl úřednímu rozkazu, není dostatečný podklad v posudku úředního lékaře, který úředníka toho v kritické době neprohlédl.

(Nález z 10. října 1936 č. 15.213/36.)

Věc: Inž. Stanislav H. v Jičíně proti rozh. min. zemědělství z 30. ledna 1934 o zrušení služebního poměru.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Výměrem zem. úřadu v Užhorodě z 11. prosince 1933 byl služební poměr st-le, lesního koncipisty, zrušen podle § 11 odst. 2